

uitspraak

RECHTBANK OOST-BRABANT

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

zaaknummer: SHE 17/2161

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 14 november 2017 in de zaak tussen

Vereniging Leefmilieu, te Nijmegen
Coöperatie Mobilisation for the Environment U.A., te Nijmegen
eisers,
(gemachtigde: mr. V. Wösten)

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Deurne, verweerder,
(gemachtigde: F.P.G. Ricken-Cleven).

Procesverloop

Bij besluit van 23 februari 2017 (het primaire besluit) heeft verweerder het door eisers ingediende verzoek om openbaarmaking van stukken op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) afgewezen.

Bij besluit van 20 januari 2017 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eisers ongegrond verklaard.

Eisers hebben tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek op de zitting heeft plaatsgevonden op 19 oktober 2017. Eisers en hun gemachtigde zijn, zoals zij de rechtbank vooraf hebben meegedeeld, niet verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

Op 7 februari 2017 hebben eisers bij verweerder een verzoek op grond van de Wob ingediend. Dit verzoek luidt als volgt: *“Elk veehouderijbedrijf dat uiterlijk in 2020 de bedrijfsvoering zal staken en niet volledig voldoet aan de eisen van het Besluit Emissiearme Huisvesting kan enkel in bedrijf blijven indien een plan van aanpak is overlegd. Verzocht wordt om afschriften van alle Plannen van Aanpak inclusief bijlagen van de veebedrijven die een beroep doen op de Stoppersregeling krachtens het Actieplan Ammoniak en Veehouderij/Besluit Huisvesting binnen de gemeente Deurne.”*

Verweerder heeft dit verzoek bij het primaire besluit afgewezen, omdat hij niet beschikt over plannen van aanpak in kader van de Stoppersregeling. Omdat er binnen de gemeente wel bedrijven zijn die gebruik maken van de Stoppersregeling, biedt verweerder in het primaire besluit aan om met eisers te kijken naar welke informatie zij op zoek zijn.

2. In het bestreden besluit heeft verweerder dit standpunt gehandhaafd. In het kader van de Stoppersregeling is, zo stelt verweerder, geen sprake van plannen van aanpak. Nu verweerder niet beschikt over de gevraagde informatie, hoeft die ook niet te worden verstrekt. Ook stelt verweerder dat eisers geen gebruik hebben gemaakt van de geboden mogelijkheid tot overleg.

3. Eisers betwisten dat verweerder niet beschikt over de door hen gevraagde informatie. Ook voeren zij aan dat verweerder onjuist heeft gehandeld door eerst afwijzend te beslissen op het Wob-verzoek en daarna pas de mogelijkheid te bieden om in overleg te treden. Tot slot wijzen eisers erop dat een soortgelijk verzoek is ingediend bij het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Horst aan de Maas. In reactie op dit verzoek zijn aan eisers wel stukken overgelegd.

4. De rechtsvraag die de rechtbank, gelet op de beroepsgronden die door eisers zijn aangevoerd, dient te beantwoorden, is of verweerder het Wob-verzoek van eisers op goede gronden heeft afgewezen.

5. Zoals zowel uit de schriftelijke stukken als het verhandelde ter zitting is gebleken, bestaat verschil van mening over wat nu precies moet worden verstaan onder plan van aanpak en of een dergelijk plan nu hetzelfde is als een bedrijfsontwikkelingsplan. Naar het oordeel van de rechtbank kan het antwoord op deze vragen in het midden worden gelaten. Uit het verzoek zoals dit door eisers is geformuleerd in de brief van 7 februari 2017 blijkt voldoende duidelijk dat eisers vragen om stukken die in het kader van de Stoppersregeling door stoppende veehouderijbedrijven aan verweerder worden overgelegd. Dat door eisers mogelijk ten onrechte de term plan van aanpak is gebruikt in plaats van bedrijfsontwikkelingsplan, maakt niet dat verweerder het verzoek mocht afwijzen op de enkele grond dat in het kader van de Stoppersregeling geen sprake is van dergelijke plannen van aanpak. Mede gelet op artikel 3, vierde lid, van de Wob lag het op de weg van verweerder om, voorafgaand aan een beslissing op het verzoek, contact op te nemen met eisers naar aanleiding van het door hen ingediende verzoek om zo helder te krijgen welke stukken eisers nu precies graag wilden hebben. Pas wanneer het voor verweerder duidelijk is welke stukken eisers bedoelen, kan een inhoudelijke beslissing op het verzoek worden genomen. Nu verweerder dit heeft nagelaten, is het bestreden besluit in strijd met de Wob genomen.

6. Het beroep is gegrond. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit en draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Dit betekent dat verweerder alsnog contact zal moeten opnemen met eisers om te vragen welke stukken zij nu precies willen hebben en vervolgens daar een beslissing over zal moeten nemen met inachtneming van de Wob.

7. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eisers het door hen betaalde griffierecht vergoedt.

8. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eisers gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door

een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 495,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift met een waarde per punt van € 495,- en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 333,- aan eisers te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eisers tot een bedrag van € 495,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M. Dworakowski-Kelders, rechter, in aanwezigheid van mr. dr. B. Rijkers-de Kam, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 14 november 2017.

Brita de Kam
griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

17 NOV. 2017

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.